

Monet kysyy miksi juuri tuollainen, toiset ovat sitä mieltä että se on sopimatonta, jotkut pitävät sitä kehon sotkimisena mutta hän piti sitä merkinä ja muistona elämästä. Sillä on tunne arvoa, sillä on merkitys hänelle. Se oli merkki kuolemasta kuinka siitä pääsi yli ja kuinka se piti kohdata. Kuinka siiville voi viellä nousta vaikka niiltä joskus putoaisi. Muutama vuosi sitten pieni vaaleatukkainen tyttö seiso i vain kolmen askelman päässä pojasta joka jäi auton alle. Poika oli kumartunut solmimaan kengännauhojaan samaan aikaan, kun aivan tyhjästä oli ilmestynyt auto ja pojan nostaessa katseen jaloistaan oli jo liian myöhäistä väistyä. Auton kuski ei ollut pysähtynyt vaan poika oli jäänyt maahan makaamaan, pieni vaaleatukkainen tyttö pitäen häntä kädestä kiinni. Tytön kärsivä huuto ja tulvivat kyyneleet eivät tuoneet poikaa takaisin tai edes apua ajoissa. Tyttö makasi pojan vieressä tunnin ennenkuin kukaan oli kuullut hänen avun huutojaan. Apu tuli mutta liian myöhään poikaa ei enää kukaan tuonut takaisin. Tyttö itki monta monta päivää vielä kolarin jälkeen, koska poika ei ollut kuka tahansa naapurin poika hän oli tytön oma iso veli ainut veli. Poika oli ollut kuin isä siskolleen. Lapsien isä oli jättänyt heidät, kun tyttö oli syntynyt niin että poika oli joutunut kärsimään isän menetyksestä paljon enemmän kuin tyttö ja se oli vaikuttanut pieneen poikaan niin paljon, että hän oli halunnut olla maailman paras veli siskolleen niin ettei tuon pienen vaalea tukkaisen tytön tarvinnut kaivata isäänsä. Mutta pojan kuoltua siskonsa silmien edessä, romahti tytön elämä kokonaan. Hän ei tiennyt mitä tehdä tytön äidistä ei ikinä ollut ollut apua missään, eikä ollut nytkään. Veli oli ottanut aina kaiken vastuun siskostaan ja äiti oli elellyt omaa elämäänsä lapsista paljoa välittämättä. Tyttö oli aivan yksin kylmässä maailmassa. Kaksi vuotta oli kulunut nyt kulunut pojan kuolemasta ja tyttö oli kärsinyt koko vuoden mutta vaikka tyttö ei joka aamu jaksanut herätä tai vaikka hän jätti koulun väliin oli tyttö silti elossa ja jaksoi vielä hymyillä, harvoin mutta joskus kuitenkin. Vuosi päivä kirpasi tyttöä sydämmestä mutta hän oli päättänyt ettei enää itkisi oli aika alottaa elämäänsä. Hän uskoa että veli näkisi ja iloitsisi hänen kanssaan vaikkei häntä näkyvästi mukana olisikaan. Tyttö lähti kävelemään kohtaamaan kunnolla veljensä. Reitti oli täsmälleen sama kun, silloin kaksi vuotta sitten veliensä kuollessa. Törmäys risteyksessä tyttö pysähty katsoi ympärilleen nähden uudestaan koko tapaturman kyneleeet alkoivat valua, mutta tyttö oikais ryhdinsä ja pyyhki kyyneleensä hän oli päättänyt jatkaa eteenpäin. Tyttö käveli koko kylän ainoaan tatuointi liikeeseen ja iski pienen piirrustuksen tiskille ja tokaisi että sellaisen hän haluaa. Kuvassa oli siivet ne symboloivat elämää ja sen vauhtia, kun suuri lintu nousee siivilleen ja liittää korkeuksissa kunnes sitten syöksyen laskeutuu maahan. Kaksi vuotta sitten tytön veljen piti ottaa tuo samainen tatuointi juuri sinä päivänä kun hän kuoli. Nyt tyttö oli päättänyt että veljeään muistaen hän ottaa tuon tatuoinnin niin että, kun tyttö nyt nousee takaisin omille siivilleen on veli hänen mukanaan. Kauniit kasvot, sievät sinsiset silmät ja pienen viettoman nuken hymy eivät tarkoittaneet ettei hän olisi kokenut mitään elämässään. Hän halusi kertoa itselleen mutta myös muulle maailmalle, että elämä pudottaa joskus siiviltä ja vaikka niille on taas vaikea nousta siitä selviää. Siiviltä putoaa joskus mutta tytöllä oli nyt mukanaan myös veljensä siivet jotka nostaa hänet ylös jos hänen omansa pettävät. Muiden kysyessä miksi tuollainen tyttö vastaa aina "jotta lentäisin aina täysiöllä loppuun asti veljeni kanssa".